

V I Lenin

En olycklig fred

Trotsky hade rätt när han sade: freden kan vara en tredubbel olycklig fred, men den fred som avslutar detta hundrafalt obscena krig kan inte vara en obscen, skamlig, smutsig fred.¹

Det är otroligt, oerhört tungt att underteckna en olycklig, omätligt tung och ändlöst förnedrande fred när den starke ställer sig på den svages bröst. Men det är otillåtligt att falla i förtvivlan, otillåtligt att glömma att historien känner exempel på fredsvillkor som är ännu mer förnedrande, ännu olyckligare och tyngre. Och ändå kunde de folk som var krossade av bestialiskt grymma segrare repa sig och resa sig upp.

Napoleon I pressade och förnedrade Preussen omätligt starkare än Wilhelm nu pressar och förnedrar Ryssland. Napoleon I var under en rad år den obestridde segraren på kontinenten, hans seger över Preussen var mycket mer avgörande än Wilhelms seger över Ryssland. Men efter några år repade sig Preussen och kastade av sig Napoleons ok i ett befrielsekrig, inte utan hjälp av rövarstater vilka mot Napoleon förde långtifrån något befrielsekrig utan ett imperialistiskt krig.

Napoleons imperialistiska krig som pågick i många år — de omfattade en hel epok — uppvisade ett utomordentligt invecklat nät av imperialistiska² relationers sammanflätande med nationella befrielseörelser. Och som resultat gick historien via hela denna på krig och tragedier (tragedier för hela folk) ovanligt rika epok framåt från feodalismen till den ”fria” kapitalismen.

Nu går historien framåt ännu snabbare, tragedierna för hela folk som krossas och krossats av det imperialistiska kriget är ojämförligt fruktansvärdare. Sammanflätningen av imperialistiska och nationella befrielseörelser, rörelser och strävanden är också för handen, med den väldiga skillnaden att de nationella befrielseörelserna är omätligt svagare och de imperialistiska omätligt starkare. Men historien går framåt orubbligt och i alla avancerade länders inre mognar — mognar trots allt — den socialistiska revolutionen, en revolution som är oändligt djupare, mäktigare och mer förbundet med folket än den tidigare borgerliga revolutionen.

Därför, om och om igen: förtvivlan är allt mer otillåtlig. Fredsvillkoren är outhärdligt svåra. Men likväl tar historien sitt, den orubbligt mognande socialistiska revolutionen i andra länder kommer till vår hjälp — om också inte så snart som vi alla skulle önska.

Rövaren har belägrat, tryckt samman och förnedrat oss — vi kan uthärda alla dessa bördor. Vi är inte ensamma i världen. Vi har vänner, anhängare och de trognaste hjälpare. De har blivit försenade i kraft av en rad betingelser som inte beror av deras vilja, men de kommer.

Till arbete med att organisera, organisera och organisera. Trots alla prövningar är framtiden vår.

Pravda nr 34, den 24 februari 1918

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 35, sid. 382-383

¹ **Anmärkning.** En svensk översättning av denna artikel ingår i Lenin-samlingen *Den revolutionära frasen* (Progress/Arbetarkultur 1975). Där står ”Ur artikeln: En olycklig fred”. Men det *enda* som fattas är den *första meningen*, med Lenins positiva referens till Trotsky. Det är närmast skattretande att man i Sovjet så sent som i mitten av 1970-talet försökte sudda ut sådant som framställde Trotsky i positiv dager. Jfr engelska upplagan av Lenins *Collected Works* vol. 27, sid 51 (finns på Internet, se [An Unfortunate Peace](#)) – *Red*

² Som imperialism kallar jag här plundring av främmande länder överhuvudtaget och som imperialistiskt krig — ett krig mellan rövare för ett sådant bytes delning.

